

פרטיכל מס. י/ג

פסיכנת הועדה לטירותים ציבוריים

סיום ז', ל' בטבת תשי"א - 6.2.1951

בוכחו חברי הועדה:

- ל. גיל
- ח. דרורית
- א. הכרמלי
- נ. הרפז
- ח. למדן
- ח. פיגורי-כהן
- א. פרמינוב (באיחור)
- א. רקנטי - היו"ר
- א. ח. טאב

סנימנים:

- ד"ר נוימן - מטעם משרד הבריאות
- א. גלובוס - מטעם משרד המשפטים
- ה. קירון - מטעם משרד המשפטים

זרק לתיקון פקודת רופאי-השיניים, תשי"א - 1950.

היו"ר א. רקנטי:

אני דוצה לעודר את בעית סרפאי השיניים הזקנים, אלה העובדים בטקצוע במסך שנים רבות, אך אין באפשרותם לעבור בחינה טקצועית תיאורטית. אולי אפשר להקל על אנשים כאלה?

ד"ר נוימן:

איני בדעה שיש מקום לווטורים בנקודה זו. אם הועדה החליטה על אי אלו הקלות, אני חושב כי בנקודה זו אין מקום לסום הקלות ווטורים, איננו יכולים לוותר על הפרוינציפ של בחינות; איננו יכולים להסכים לכך שיעשו הפליות בין אנשים מגילים שונים. בכל העולם אנשי הטקצועות הרפואיים צריכים להיבחן, ואני יכול כבר לוטר לכם כי גם אנו שואפים לכך, ובקרוב נביא הצעות בנוגע ליתר הטקצועות הרפואיים.

ח. פיגורי-כהן:

האם גיי-אפטר לקבל את ההצעה האומרת, כי אנשים שעבדו כסרפאי שיניים לטעלה מ-15 שנה, בחינתם תהיה יותר מעטית מאשר תיאורטית?

ד"ר נוימן:

קודם כל, הבחינה של אנשים אלה תהיה בעיקר מעטית, אבל איננו יכולים לוותר לגמרי על ידיעות תיאורטיות יסודיות. אם לא נטסור על שני עטודי התווק, גיל ובחינות, לא יהיה כל ערך לעבודתנו.

הנו"רגא, רקנטי:

אני מציע שהועדה תמליץ להתחשב עם הגילים.

ההצעה נתקבלה

ע.ע.

סעיף 7(א):

"שילם אגרה של לירה אחת, אולם, אם המבקש הוא חייל במטענותו בסעיף 2(א) או חייל מטוחרר במטענותו בסעיף 2(ג) לחוק החיילים המטוחררים (החזרה לעבודה), ת"י-1949 והסתלם במקצועו - בטוסד ציבורי או אצל רופא-סיניים שיטכיים עליהם המנהל - שלושה חדשים רצופים לפחות לפני שנגס לבחינה לפי פסקה (6) - יבואו במקום הגיל לפי פסקה (1) הגיל של שלושים וחמש שנה ובמקום התקופה לפי פסקה (2) - התקופה של חמש עשרה שנה."

הנחלט למחוק את הפסקה 7(א).

הסתייגות למר פרטינברג, מבקש לנסח את הסעיף:

"אם המבקש הוא חייל במטענותו בסעיף 2(א) או חייל מטוחרר במטענותו בסעיף 2(ג) לחוק החיילים המטוחררים (החזרה לעבודה) ת"י-1949 והסתלם במקצועו בטוסד ציבורי או אצל רופא סיניים שיטכיים עליהם המנהל במטך שלושה חדשים רצופים לפחות בסרם יגס לבחינה לפי פסקה (6) - יבא במקום הגיל לפי פסקה (1) הגיל של שלושים ושלוש שנה ובמקום התקופה לפי פסקה (2) - התקופה של שלט עשרה שנה."

סעיף 7(ב):

"המנהל ידאג לעריכת בחינות לפי סעיף קטן (א) (6) על סינוי הועדה הבוחנת ועל כל סינוי בהרכבה תבוא הודעה ברטוטות."

א. גלובוס:

בחוק היטן לא היה סעיף כזה, אנו הוספנו את הסעיף הזה, כדי שיהיה כתוב בסירות בחוק, כי המנהל ידאג לעריכת בחינות, שאם לא כן, אולי יהיה מנהל אשר דעתו תהיה מנוגדת לדעתם של כל מרפאי הסיניים ויתרסל בעריכת הבחינות.

סעיף 7(ב) בתקבל.

סעיף 7(ג):

"תעודת היתר שניתנה לפי סעיף קטן (א) תהא בת תוקף עד ליום האחרון של השנה שבה ניתנה"

א. גלובוס:

אנו קבענו את הסעיף הזה כדי שאנשים אשר קבלו רטיונות יהיו תחת פיקוח מסרד הנדיאות. אין זו הלכה שחדשנו ביסינו, היא היתה קיימת גם בימי מסטלת המנדט. איננו יודע אם הם קיימו זאת, אך היה זה מתפקידו של מנהל הסירות הרפואי לערוך ביקורת אצל מרפאי הסיניים, גם בנוגע לנקיון וגם לבדוק אם האדם עוסק במקצוע, שאם לא כן, היתה מוגשת עליו תלוזה למנהל הסירות הרפואי. אנו מצאנו שטן הראוי להשאיר את הסעיף הזה, כי עי"כ יסתדל מרפא הסיניים שלא תוגט עליו כל תלוזה.

ח. דרוריית:

אני סכינה שיט צורך בפיקוח מסטלתי, אבל לשט מה יט צורך לחדש את הרטיון כל שנה? האם גם על הרופאים האחרים לעטות זאת?

א. הכרמלי:

אני סבין שאריך להיות פקוח על מרפאי הסיניים, ושיט לפסול מרפא סיניים שסצאו אותו כבלתי מתאים מטעמי המקצוע. אולם, למה דבר זה צריך להיות רטום בגוף החוק, הרי זהו דבר ברור מאלינו?

ע.ע.

הועדה לזירותים איבוריים
6.2.1951

ח. לטדו:

אינני מבינה את הטעיה הזו. אם זהו טעיה מכני שמטרתו לחנוך על טרפאי הטיניים לטלט את המסן, אני חושבת כי למטטלה יש אפשרויות סטפיקות לגביית הטטיט. אם הכוונה היא לקבוע איזו שהיא ביקורת על טרפאי הטיניים, הרל דבר זה צריך להיות מפורט בחוק. אני מוכנה לקבל טעיה האומר, כי הרמות בידי מנהל הזירות הרפואי לסלול תעודת היתר, אם מוכנע שבעבודתו של בעל התעודה נגרם נזק לאיבור.

ד"ר נויטון:

רמות זו קיימת בין כה וכה.

ח. לטדו:

אם כן, אינני מבינה לטעם מה נחוץ לחדש כל שנה את תעודת ההיתר?

א. ח. שאג:

בדרך כלל, גובים מס בעד זירותים, ואני מבין שגם מס זה הוא מס בעד זירותים, כי גטעה שמוצא הטיניים בא לחדש את רשיונו, בודקים אם ישנן תלונות בקשר אליו. אני מוכן להסכים לטעיה זה באם הוא נהוג גם לגבי רופאים אחרים, אך אינני יכול להסכים להפליה.

ד. נצר:

כל התקנות שלנו הן על סנת להכיר במרפאי הטיניים כאנשים הטוטטכים לעבוד במקצועם. אולם לאחר שמרפא הטיניים עבר את כל הבחינות, דינו צריך להיות כדין כל הרופאים.

מר קיטרון:

הטעיפים הקטנים (ג) ו-(ד) הם טעיפים פורמליים גרידא. אין בטעיה זה כל הפליה לגבי יתר הרופאים, כיון שטעיה 8 של פקודת רופאי הטיניים קובע, כי שר הבריאות רשאי לבטל כל תעודת היתר שניתנה לפי חוק זה, בין אם האדם קבל אותה לפי טעיה קטן (7) ובין אם הוא רופא מוכסך. טעיה זה חל על רופאי הטיניים כפי שהוא חל על כל הרופאים, והטעיפים הקטנים (ג) ו-(ד) הם טעיפים מכניים גרידא.

י. גלובוס:

אין זה בדיוק כפי שהסביר מר קיטרון. ביטול תעודת-היתר לפי טעיה 8 לפקודת רופאי הטיניים דורשת פרוצדורה קשה. הטעיפים הקטנים (ג) ו-(ד) הם מיוחדים לטרפאי טיניים, אין בהם כל חידוש, פטוט העתקנו אותם מהחוק היטן.

ח. לטדו:

אני מציעה לקבוע סידור אחר. אני מציעה לסחוק את טעיה קטן ג', ואת טעיה קטן ד' לנסח באופן כזה: כדי שיהיה פיקוח על מרפאי הטיניים, יהיה רשאי המנהל להגביל את תעודת ההיתר במקרים מיוחדים.

ד"ר נויטון:

רבותי, הכוונה היא באמת להבדיל בין רופאי טיניים ומרפאי טיניים ואל נעלים עין סן העובדה הזאת. עם כל האהדה לטרפאי הטיניים, עם כל ההבנה למצבם, איננו צריכים לסטט את הגבולות בין רופאי טיניים לבין מרפאי טיניים, ודוקא זה היא הנקודה הטבטאת את ההבדל הזה. אם לדבר בגלוי, אנו יכולים לומר כי אנו יכולים לסטון על אדם שלמד את המקצוע בטטן מספר שנים באוניברסיטת יותר מאשר על אדם שלמד את המקצוע כטוליה. אמת יכולים להאות כי אחוז די ניכר מטרפאי הטיניים, הסכלתם הכללית והמקצועית ירודה במידה ניכרת מזאת של רופאי הטיניים.

ע.ע.

הסעיף הקובע שיש לחדש כל שנה את הרשיון, סטייה מרשם את הדופא
המסלתי המחוזי לנקר את מרפאי השיניים ולגדוק את הכל כהלכה.
ביטול רשיון, לפי סעיף 8 לפקודת רופאי השיניים, דורש פרוצידורה
קשה ומסובכת. לכן; אני מושג שצעה טובה אם לא נגזים ונפריז
בהקלות. לא נעשה צורך לשום דבר עם צדדו שטנו לחדש את הרשיון.
תקנה זו קיימת גם לגבי עורכי-דין. לכן, מבקש לאשר את שני הסעיפים
הנ"ל.

ד. נארי:
אני מבין זריכיים לפסול את הכלל כדי
לפסול אנשים שמינם סטובלים לעבוד
במקצוע. אני סביעה לבטל את סעיף קטן ג', ואת סעיף קטן ד' לנסח
באופן כזה: "המנהל רשוי לתת תעודת היתר והגבלה כל שנה, או בלי
הגבלה, לפי רשות עיניו."

ה. הרפז:
אני מציע להשאיר את סעיף קטן ג'
ולסחוק את סעיף קטן ד'.

ו. גיל:
הסעיפים הקיימים (ג) ו-(ד) נמצאים.
גם בחוק הקודם. התיקון המוצע הוא,
הוספת סעיף קטן ז', הוא לרשון את המקצוע. לו המטלה לא הגיעה
את הסעיף הזה, איש לא היה שם לב לכך שמרפאי השיניים זריכיים לחדש
כל שנה את תעודת ההיתר. שמענו מפי ועל מקצוע שיש צורך בביקורת
חמורה. אם כן, לשם מה התאספנו לעורך החטים על בעלי המקצוע? אנו
זריכיים לדאוג לרשת המקצוע וללא לאנשים, כי אנו ועדת בריאות ולא
ועדת מרפאי שיניים. אני מציע לאשר את שני הסעיפים.

ז. רפז:
ישנן ארבע הצעות: הצעת המטלה, הצעת
הגב' לסדן, הצעת סר הרפז והצעת
הגב' נצר, ושני טעמיד אותן להצבעה.

ח. לסדן:
אני מציעה להעמיד להצבעה את הצעת
סר הרפז מול הצעתי, ואח"כ להצביע
על הצעת הגב' נצר והצעת המטלה.

ה צ ב ע ה

3	-	בעד הצעת הגב' לסדן
1	-	בעד הצעת סר הרפז
2	-	בעד הצעת המטלה
4	-	בעד הצעת הגב' נצר

בחברת הצעת הגב' נצר, לבטל את סעיף קטן ג'
ואת סעיף קטן ד' לנסח בצורה זו:
"המנהל רשוי לתת תעודת היתר והגבלה
כל שנה או בלי הגבלה, לפי רשות עיניו."

הסתייגויות: ח. לסדן, י. גיל.

"בעל תעודת היתר לפי טעיף קטן (א)
רשמי להשתמש בתואר "שינן" ואסור לו
להשתמש בתואר "רופא שיניים" או
"רופא שיניים מנתח" או "מרפא שיניים"
וכיוצא באלה".

טעיף 7(ה)!

י. גלובוס: אי-אפשר היה לקרוא למרפאי השיניים

ביום "רופאי שיניים", כיון שבכל
הודעות וגם באלנו, החוק מבדיל בין אלה שלמדו את המקצוע באופן
יסודי לבין אלה שלא למדו. בחוק הרשון נקבעו שני סוגים: רופאי
שיניים ומרפאי שיניים. הם "מרפא" לא נראה לנו כשם טוב, כיון
שלפי הדקדוק של הלשון העברית, מרפא מוסר הרבה יותר מאשר רופא,
והיה נראה נלעג מאוד ששם אשר למד את המקצוע במשך 5 שנים
באוניברסיטה, הוא רק רופא, אך אדם שלא למד, אינו רופא פשוט, אלא
מרפא.

בשנת 1945, כאשר כתבו סדרת את כל

חוק רופאי השיניים, מתרגם המסמלה כתב את השם "הרופאים בריפוי
שיניים" והתעלם לגמרי מהשם "מרפאי שיניים". אילו המסמלה האנגלית
היתה מדקדקת בדגדג, היו צריכים להעמיד לדין כל אדם שלאחר שנת 1945
כתב את השם "מרפאי שיניים". השם "עוסקים בריפוי שיניים" לא
התאים לנו, כיון גם רופאי השיניים עוסקים בריפוי שיניים. לכן,
אין גם טעם להשתמש בשם בעל 3 מילים.

כאשר הוכנס התיקון לטעיף 7, התעוררה

שוב הגעיה, ואנשי הייתל האיש שהציע את השם "שינן". אין כל חידוש
במלה הזאת; החידוש הוא רק בפירוש, ועל כך היה ויכוח בועד הלשון.
היו כאלה שהתנגדו לשם "שינן", לא מפני שאינו יפה, כי אם ההיפך.
אמרו שהמלה היא יפה ואינם סובכים להפסיד את המלה היפה בשביל
מרפאי השיניים. הוטמעו הצעות שונות. היתה הצעה לכתוב את המלה
שינן, אך התנגדתי לכך, כיון שכל בעלי המוסד בישראל נקראים על
מקל זה. היתה גם הצעה לכתוב "שיני" בינתיים הועברה השאלה לוועד
הלשון עם כל הקורוספונדוציה והמאמר שכתבתי בענין זה, והוחלט לקבוע
את המלה "שינן". הייתי מוכן לפשרה, לכתוב במקום "שינן" - "שיני",
אך איני יכול לפגוע במסכותו של ועד הלשון, לא יתכן ששאלות לשון
יקבעו על פי הדמת ימים, כי הלשון היא מדע. על כן, כדי לא לפגוע
במסכורות ועד הלשון, אני מציע לוועדה לקבל את השם "שינן".

ח. לסדון:

אני מקבלת את דעתו של מר גלובוס,
שאיננו צריכים לפסוק בין השם "שינן"
ו"שיני". אולם יחד עם זאת, ועד הלשון אינו צריך לפסוק בין השם
"שינן" ו"מרפא שיניים".

א. הכרמלי:

אני תומך בסמות הקובלים בישראל:
רופאי שיניים ומרפאי שיניים. בנוגע
למבואי שיניים, הייתי מציע לקרוא להם בשם "טעבדי שיניים".

א. ח. שאג:

נימוקיו של היועץ המספסי אינם משכנעים, כי
השם "רופא" הוא תואר מקובל. אני תומך
בהצעה לא לקבל את השם "שינן". אני מציע להשאיר את השמות הקודמים:
רופא שיניים ומרפא שיניים.

ד. נצר:

השם "מרפא שיניים" כבר נכנס לחיים,
ואני חושבת שאין לראות זאת כפגיעה
בוועד הלשון, אם נשאיר גם להכא את השם הזה.

הועדה לשירותים איבוריים
6.2.1951

נ. הרפז:
אני בעד העם "שינן". אני חושב של
העם היה מתקבל, במשך כמה חדשים היו
נפטרים כל הויכוחים וכל ההלצות בענין זה.

א. פרטינגר:
אני רוצה להוסיף נימוקים, כי קודמי
כבר ניסו. האיים יצרו את העובדה,
מפא שיניים הוא בתפיסת דעת הקהל פחות מאשר רופא שיניים, ואני
חושב שנוכל להמשיך במסורת הזאת. אני מציע להשאיר את השמות: רופא-
שיניים ומפא שיניים, ורופא השיניים יוסיף גם את המלה "סדופלם" או
"מוסמן". אז גם לא יוכלו לטעון כי סולייכים שולל את הבריות.

ח. דרוריית:
הייתי מציעה שמועד מסלתי לטוני יקבע
את הצורה הלשונית של החוקים, והייתי
רוצה שכל ועדה תקבל את טרות ועד הלשון. לכן, אני גם תומכת בטם
"שינן".

ח. למדן:
אני קולעת בזה כי הויכוח הנוכחי הוא
ויכוח לטוני, אולם בהצעות הטובות
יש גם תוכן שונה, יש רצון לטייג את מרפא השיניים שכל מושג של
ריפוי. אם החוק מתיר להם לעסוק בריפוי שיניים, הם מרפא שיניים,
ואין לזה כל קשר עם ועד הלשון. אני מציעה להשאיר את העם "מרפא שיניים".

י. גיל:
נכון שהויכוח אינו לטוני והמסלה לא
התכוונה להידושים לטוניים. לדעתי, יש
הגדל בין רפא שיניים למרפא שיניים, בין אדם שגמר בי"ס מוסמן לבין
אדם אשר רק עוסק בריפוי שיניים. לכן, אני בעד הצעת המסלה.

היו"ר א. קנטסי:
אני מעמיד את הענין להצבעה.

ה צ ב ע ה

בעד ההצעה לקבוע את המלים "מרפא שיניים" - רוב
נגד - מייעוט
מתקבלה ההצעה לקבוע את המלים
"מרפא-שיניים".

המתייגויות: ח. למדן, י. גיל.

מר קיטרונ:
אם יתקבל העם "מרפא שיניים", נצטרך
לשנות את הנוסח גם בסעיפים האחרים.

ה. הכרמלי:
היות ובתקבלו שני המיקונים - 3 חדשים
ו-35 שנים - לבני סעיף קטן (א)(7),
אני מבטל את המתייגויותי.